

SFK ORION

FANZIN č. 60

OK NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč – Conan: Muscalova ruka

Zima byla krutá. Studený vítr zalézal až pod oděv, sníh šlehal do tváří a mráz měnil vlasy jezdce v černé rampouchy. Conan si však z toho moc nedělal. Jako rozený horal byl na podobné počasí zvyklý. Starost mu dělalo spíš zjištění, že ve vánici určitě zabloudil. Svě pronásledovatele setřásl už dávno, vítr a sníh dokonale zaváli jeho stopy, ale sjel přitom z cesty, kterou se chtěl dostat do Asgardu. Tam by byl v bezpečí u svých aesirských přátel. A z Asgardu je to do jeho rodné Cimmerie jen na krok. Léta tam nebyl.

Jižní Hyperborea nebyla ničím příjemná a úkol, který tam ve službách Brythunského knížete Gundreda plnil také ne. Kníže mu slíbil velkou odměnu. Hned mu také vyplatil slušnou zálohu, jenže tu velice rychle prolil hrdlem a do Hypreborei se vydával už jako tulák bez jediné mince v kapse. Ale to ho netrápilo, však si zajde ke knížeti po zbytek odměny. Jenže tudy k němu cesta nevedla. Pronásledovatelé ho odřízli od jeho únikové cesty a nezbývalo mu nic jiného, než se vydat na západ. Do Brythunie se vrátí později, jinou cestou. To bohatství ho tam počká. Muscalovu pravou ruku má v batohu jako důkaz, že byl úspěšný.

Podíval se na nebe a na svou nevoli zjistil, že brzy bude tma. Navíc se vítr rozfoukal ještě větší silou a jeho kůň, ač měl na sobe teplý přehoz, tím nezměrně trpěl. Iranistánští hřebci nejsou na zimu příliš zvyklí. Zahnul doprava, kde v bílém závoji tušil skály. Snad tam někde najde jeskyni, ve které stráví noc. Byl v takové situaci nesčetně krát. Skrze závěje se dostal do řídkého lesíku porostlého nízkými zakrslými borovicemi a v tom se mu naskytl nečekaný pohled. Jen pár desítek sáhů před ním stál domek. Přesněji dřevěná chajda jakoby nalepená na úpatí vysoké, strmé skály. Došel až k ní a opatrně zkoumal prostor kolem. Nikde však nebyli vidět žádné stopy po lidské činnosti. Žádné otisky bot ve sněhu, žádný dým z kamen. Dveře do domku, velké a pevné, byli zavřené a na výšku dvou stop zaváté sněhem. Už dávno je nikdo neotvíral.

Conan slezl z koně a dal se do odklizení závěje před dveří. Neměl žádný nástroj ale i rukama mu trvalo jen chvíli, aby uvolnil dveře natolik, aby se dali otevřít. Zamčené našťestí nebyli, otevřeli se lehce, jen s hlasitým skřípáním. Byli dost velké i na to, aby jimi prošel i jeho kůň. Vtáhl zvíře dovnitř a zavřel za sebou. Kůň vešel bez odporu, co v Conanovi vyvolalo dobrý pocit. Jeho věrný koník měl smysly a instinkty snad ještě lepší než vycvičený hlídací pes. Pokud vešel dovnitř bez váhání znamenalo to, že tam jeho pánovi nic nehrozí.

Uvnitř byla tma jako v hrobě, Conan neviděl ani na krok, ale teď bylo důležité to, že byli oba chráněni před větrem, i když byla pravda, že přes skuliny mezi prkny sem trochu foukalo. To však už bylo nic v porovnání s tím, co bylo venku.

Conanovi se nechtělo rozdělovat oheň a ani to nepovažoval za rozumné. Dul západní vítr a dým by mohli jeho pronásledovatelé zacítit. Byli už sice daleko, ale nemělo smysl riskovat. Také neměl v úmyslu zkoumat vnitřek chalupy, to udělá zítra za světla. Určitě tady není nic nebezpečného. Poslepu sundal z koně velikou houni, zabalil se do ní a uložil se přímo na zemi tvořící podlahu chajdy.

Spal docela dobře a když se probudil zjistil, že venku je jasný den. Vítr ustal, svítilo zubaté severní slunce jehož paprsky pronikali dovnitř škárami v laťových zdech. Sbalil houni a znovu ji vyložil na koně, který pořád stál na svém místě, spokojený a odpočatý. Snad se jim venku podaří najít aspoň nějakých pár kousků ztvrdlé trávy. On hlad zvládal bez potíží, ale jeho zvíře potřebovalo pravidelnou pastvu.

Už už se chystal vzít svého hřebce za uzdu aby ho vyvedl ven, když mu pohled padl na zeď oproti dveřím, kterými včera večer vešli. Ta zeď byla z jednodílné skály a v ní byli další dveře, podobné těm vnějším. Nechal všechno tak a chvíli je zvědavě zkoumal. Nic zvláštního však na nich nebylo. Odsunul závoru, kterou byli zavřené a otevřel je. Zastal na prahu a podvědomě se ohlédl. Jeho kůň byl naprosto klidný. Dobře! – pomyslel si a vešel.

Octl se v obrovské síni, nepochybně jeskyni, která vyplňovala celý vnitřek hory. Zdi a strop byli velice členité, plné barevných krápníků visících v celých hroznech. Strop byl snad třicet sáhů vysoko a na konec síně Conan ani nedohlédl, tak byla rozlehlá. Velikými dírami v stropu do ní vnikalo poměrně dost světla.

Její podlaha však byla, na rozdíl od zdí, úplně rovná. Připoměla mu taneční parket v paláci turánského krále, na kterém předváděli své umění štíhlé tanečnice pro potěchu očí panovníka. Jediné co rušilo rovnost podlahy byli protáhlé kupky sněhu, který sem nepochybně napadal přes otvory ve stropu. I jejich poloha a počet sa shodovali, pod každým otvorem byla jedna.

Conan vykročil a v tom okamžiku mu nohy vypověděli poslušnost. Rychleji než tomu stačil zabránit se svezl a tvrdě dopadl. Hrubě zaklel, ale pak se sám sobě zasmál, jak mohl být tak neopatrný a hloupý. Teď už mu bylo jasné, proč je podlaha tak rovná – byla z čistého ledu! Zřejmě zamrzlé jeskynné jezero. Voda se sem zhora dostávala celá léta, postupně vyplnila celý vnitřek a v zimě zamrzala. Z celé síly praštil pěstí do ledu, ale bylo to jakoby bušil do skály. Led byl velice hrubý a pevný, nedivil by se, kdyby to jezero bylo zamrzlé až ke dnu.

Opatrně se postavil, vytasil meč aby se měl o co opřít a šoupavými kroky se pohnul směrem k nejbližší kupce sněhu. Sám nevěděl proč to vlastně dělá, netušil co ho k tomu přimělo, zda obyčejná lidská zvědavost, nebo nějaký vnitřní hlas.

Kupka měla zhruba tvar elipsy. Ve středu byla vysoká asi tak tři stopy, asi deset stop doluhá a tři stopy široká. Natáhl si rukavice a dal se rozhrabávat sněh. Sprvu to šlo, vrchní vrstva byla čerstvá a sypká, ale po chvíli začal být sněh pořád tvrdší. Nakonec narazil na vrstvu pevného ledu a rozhodl se nechat to být. Co takového už jen může být na kusu ledu? – pomyslel si, ale pak přece jen spozorněl. Jakoby se uvnitř kupky něco zalesklo. Znovu se sehnul a pokračoval v odklizení bílé masy. Nakonec očistil celou hroudu ledu a když se lépe podíval skoprněl na místě. Přes průhlednou ledovou stěnu na něj hleděli oči. Lidské oči!

Byla to dívka, nebo možná žena, její věk se dal jen velmi těžko odhadnout. Pokud to šlo posoudit, měla v očích a ve tváři hrůzu. Určitě nechtěla takhle umřít. Pohřbena pod kusem studeného ledu. Conan se podvědomě otřásl a začal dumat nad tím, jak se sem dostala. S velkou pravděpodobností spadla dírou ve stropu jeskyně, ale nezemřela hned. Zůstala ležet polámaná a ochrnutá a nemohla se ani hnout. Jen tak tu ležela, umírala a sezhora na ni pomalu padal sněh, který ji nakonec pohřbil. Zároveň uchoval její tělo téměř neporušené. A bylo to nádherné tělo. Za života to musela být skvostná žena. Vysoká, štíhlá, vlasy připomínali zlatý vodopád.

Nu což? – pomyslel si Conan. – *To se člověku může klidně stát, že někam nechtěně spadne. Ale třeba sem nespadla sama! Co když ji sem někdo schválně schodil. Navíc... ale vždyť to je zlato!* – téměř vykřiknul když spatřil, že žena má na krku veliký šperk. A nebylo to jen zlato. Přes sklovitou vrstvu šli rozeznat i veliké drahokamy, podle barev určitě rubíny a smaragdy. Ten náhrdeník sám o sobě představoval slušný majetek. Nebylo by marné mít ho v kapse, konec konců, ona jej už stejně nepotřebuje.

Vzal meč a seknul do ledu. Jeho zbraň se však nebezpečně prohnula. Led byl skutečně velice tvrdý a přijít o meč bylo to poslední, co potřeboval. Raději ho vrátil do bandalíru, vyšoupl se do předsíně a ze sedla koně odvázal velkou vanirskou bojovou sekyru. Vrátil se k ledovému hrobu neznámé dívky a udeřil plnou silou. Ocelová čepel se zasekla na palec hluboko a vyštípla kus studené hmoty. Udeřil znovu a pak zase. Sekal do ledu až kým se nedostal k samotnému tělu. To už musel postupovat opatrně, aby úderem svou kořist nepoškodil. Odložil sekyru a vytáhl dýku, i když tou to šlo mnohem pomaleji. Nikam však nespěchal.

Postupně celý klenot uvolnil z ledového sevření, stejně tak hlavu nebohého. Nechtěl zlatou řetěz trhat, v celosti bude mít větší cenu. Opatrně, aby nepoškodil krk ženy, ji sundal. Byla to nádherná práce, určitě khitájská nebo vendhyjská. Takhle brousit drahokamy uměli jen

šperkaři z dálného východu. Strčil šperk do vnitřní kapsy pláště a hodil na ženu omluvný pohled.

Netvor se probouzel pomalu. Dlouho mu trvalo, než zcela otevřel oči a začal se zvedat na nohy. Šlo mu to ztuhla, konec konců spal desítky let. Několikrát se protáhl až mu zapraštili kosti v zádech a na nohách, pokroutil hlavou aby si uvolnil ztuhlý krk. Cítil veliký hlad a řízeň, ale ty teď museli počkat. Snad je brzo zažene. Určitě bude nějaká kořist.

Věděl, co ho vzbudilo. Amulet ožil. Jeho síla znovu proudila prostorem a volala ho k sobě. Desítky let spal pod ledovou vrstvou, která mu nedovolila projevit se. Na tuto chvíli čekal. Trpělivě a pokorně. Byl k tomu stvořen. Chránit amulet, bylo jeho poslání. Za chvíli nabyde své plné síly a bez slitování zničí toho, kdo se odvážil na amulet sáhnout.

Kamenná zeď jeho úkrytu se sama od sebe začala drolit. Jeho spánek skončil.

Conan se chtěl vrátit ale pak si uvědomil, že podobných kupek je tady v síni mnohem víc. Srdce se mu rozbouchalo při představě, že by každá z nich ukrývala nějaký podobný poklad. Olupovat mrtvé sice nebylo nic hezkého, ale byl to poměrně častý způsob obživy u mnoha národů. Ve Stygii bylo povolání vykradačů hrobek dokonce považováno za ctihodné.

Prošel k další sněhové kupce a zopakoval postup, jako u té první. Uvnitř ledové masy však žádné tělo nebylo. Ani v další. Popošel k největší, která se tyčila do výše dospělého muže dobrých dvacet sáhů od vchodu, když v té chvíli uslyšel varovné zaržání svého koně. Rychle se otočil, sekýru pevně držíce v ruce. Několika smyky se dostal blíže ke dveřím, neustále se přitom rozhlížel na všechny strany. Najednou uslyšel nový zvuk. Přicházel zleva a připomínal dunění hromu. Led pod jeho nohama se zachvěl a k dunění se přidal i řev velikého zvířete.

Ve světle pronikajícím do síně spatřil, jak se část zdi, o níž byl přesvědčen, že je z jednolitě skály, zhroutila. Obrovské kusy kamene se s rachotem zřítily na ledovou plochu a když se koudel prachu a ledové tříště usadila, odkryl se Conanovi pohled na velikou černou díru. Díru do temnoty v níž hrozivě žhnuli dvě rudá světýlka něčích očí.

Pochopil, že udělal něco co možná neměl. *Jasně!* – pomyslel si. – *Poklady obvykle mají své strážce. Tenhle má také svého a zdá se, že boj s ním je nevyhnutelný.*

Netušil co nebo koho má proti sobě, zato však pomalu ustupoval ke dveřím, aby měl pro jistotu krytá záda a otevřený ústup. Bojovat na ledě bylo velice těžké, stačil neopatrný či náhlý pohyb nohou a mohl upadnout, co se mu mohlo stát osudným.

Z díry se vynořil její obyvatel. Byl to vlk, nebo snad sám ďábel? Zvíře bylo celé černé jako noc, zjevně šlo o psovitou šelmu, ovšem velikou jako dospělý býk. Podíval se žhnoucíma očima na Conana a zlostně zavrčel. Z veliké tlamy plné ostrých zubů mu odkapávali sliny, které při dopadu na led zamrzali.

Co jsi ty za nestvůru? – pomyslel si Conan. – *Ty určitě nejsi dílem přírody! Jen doufám, že nemáš také bratříčky!*

Conan se přesunul až ke dveřím. V té chvíli se vlk rychle pohnul. Conan zvedl sekýru, ale na kluzkém povrchu se vlkovi nohy prosmýkli a ten se zaduněním tvrdě dopadl na pravý bok. Cimmeřan toho využil, vběhl do chajdy a pevně za sebou zahasproval dveře, i když věděl, že ty asi netvora nezastaví. Jednou rukou chytnul koně za uzdu a rychle ho vedl ven. Tam na něj vysedl a nasadil mu ostrohy. Zvíře vyrazilo vpřed nehledě na množství sněhu. V té chvíli Conan uslyšel rachot a strašlivý řev. To mohlo znamenat jen jediné – netvor prorazil dveře a jede za nimi.

Skutečně. Čelní stěna chajdy se pod nápořem obřího těla doslova rozlítla na kusy. Netvor vyběhl ven a začal se rozhlížet a větřit. Nedalo mu moc času zjistit, kudy jeho kořist uniká. Mohutnými skoky se vydal za ní.

Conan spatřil po své pravé ruce vysokou, osamotě stojící skálu. Zastavil koně, postavil se na sedlo a rychle vyskočil na vrchol skály. Kůň se dál rozeběhl sám určeným směrem. Cimmeřan se přikrčil a čekal. Netvor určitě půjde tudy.

Opravdu nečekal dlouho, vlk se vynořil sotva uplynuli čtyři údery srdce. V okamžiku, kdy byl na úrovni skály se Conan vztyčil, zvedl sekyru nad hlavu, odrazil se nohama od skály a s divokým výkřikem skočil. Netvor soustředěný na pach unikajícího koně zareagoval pozdě. Podíval se sice nahoru, co se to děje, ale viděl už jen ocelové ostří, které se mu zaseklo hluboko do krku, proťalo kůži, svaly i krční obratle. Gejzír krve zbarvil okolitý sníh do ruda. Zemřel rychle.

Conan, celý postříkaný krví, zůstal stát nad svým nečekaným úlovkem a znovu si ho prohlížel, tentokrát zblízka. Ale stále to byl jen poněkud přerostlý vlk. Na sekundu mu hlavou probleskla myšlenka, že by si snad mohl ukrojit kus kýty a zahnat hlad, ale rychle ji zahnal. Vlčí maso samotné bylo stěží jedlé, natož maso z této obludy, kterou stvořilo Crom ví co.

Vytáhl bronzovou píšťalku a dvakrát na ní zahvízdal. Po krátké chvíli zaslechl radostné ržání a dupot kopyt. Jeho kůň byl celý. Přiběhl ke svému pánovi a nechal se pohladit po lysince. Najednou však znovu zneklidněl, varovně zaržál ale zůstal stát na místě. Conan se rychle podíval na ležícího netvora, jestli se náhodou nerozhodl ožít, ale ten pořád ležel tam kde padl a nehýbal se. Zato kus vlevo Conan zaregistroval jiný pohyb. Otočil se a v údivu zůstal stát. Hleděl očima široce rozevřenými a sekyra mu od překvapení vypadla z ruky. Jen pár sáhů od něj stála žena, které před chvílí sundal z krku vzácný šperk. Žena, která ještě před chvílí byla mrtvá, tuhá jako cimmeřanská žula.

Tělem mu proběhla vlna paniky. Nespokojeně pokroutil hlavou. Nelíbilo se mu to. Za svého krátkého života už nejednou viděl oživlé mrtvé a pokaždé mu to nahánělo hrůzu. Bylo to pro něj něco zcela nepřírozené, něco, co by prostě nemělo být. Kdo jednou zemře, ať je mrtvý navěky a neměl by se vracet. Tahle žena to dokázala a on začínal chápat, že tohle nechutně zapáchá magií. Magií, kterou tak nesnášel. A na magii je nejlepší pořádná ocel. Sehnul se a zvedl sekyru. Udělal krok dopředu a zlostně se podíval na ženu.

„Kdo jsi, u Cromu?“

„Croma? Toho potrhleho, bezvýznamného bůžka, který se schovává pod zemí jako krtek? Tak na toho bych se neobracela, ani kdyby byl jediný na světě.“ -, odpověděla neznámá čistota hyperboreánčinou s krutým výsměchem v hlase. Na to, že ještě před chvílí byla pohřbena v ledovém sarkofágu měla hlas velice jasný a pevný. Šaty měla pořád pokryté kusmi ledu, no Conan na ni nebadal, že by se chvěla chladem.

„Neurážej!“

„Ty se opovažuješ...prokletý zloději! Ihned mi vrať, co jsi mi vzal!“

„ Co máš na mysli?“

„ Ty to moc dobře víš, chlape! Kdo jsi vlastně?“

„ Já se ptal první!“

„ Jmenuji se Louhi. A ty?“

„ Jsem Conan, Cimmeřan!“

„ Cimmeřan? Tak to je mi jasné.“

„ Co je ti jasné, ženská?“

„ Jen tupí, necivilizovaní barbaři, jako si ty a tví bratří, okrádají mrtvé.“

„ Tak to by ses divila. Viděl jsem civilizované lidi, kteří se chovali mnohem hůř než já.

Ano vzal jsem ti ten náhrdelník, ale jsem tulák bez mince. Potřebuji z něčeho žít a byl jsem si jist, že ty ho už potřebovat nebudeš.“

„ Tak tyhle hloupé řeči si nech, barbare! Ihned mi jej vrat!“

„ Pojď si ho vzít!“ – zvolal Conan s hrozbou v hlase a pevněji sevřel násadu sekyry. Žena se jen pohrdavě usmála, udělala pohyb rukou a v té chvíli Conan pocítil něco neskutečné. Jakoby ho sevřely neviditelné paže někoho obrovského a nadlidsky silného. Sekyra mu vypadla z nehybné ruky, cítil se jako přivalen obrovským balvanem, který mu drtil hrud' i paže. Napodiv však mohl mluvit, i když jen stěží.

„ Okradls mě a ještě k tomu si zabil i mého věrného služebníka. Zato budeš krutě pykat, barbare.“

„ Pust' mě!“

„ Ty si poslední, kdo by mi mohl poroučet!“ – s tím přistoupila k němu a rychlými pohyby mu prohlédla kapsy pláště. Z pravé vytáhla náhrdelník a spokojeně si ho zavěsila na krk.

„ Jsi čarodějka!“

„ Ano jsem, jedna z nejlepších v Hyperborei.“

„ Tak jak je možné, že ...“

„ Že jsem tam ležela celá desetiletí? No skrátka, našel se někdo silnější. Víš, tenhle amulet má v správných rukou úžasné schopnosti. Mnozí by ho chtěli vlastnit. Ten dotyčný se pokusil mi ho vzít. Zahnal mě do mé jeskyně a podařilo se mu omráčit mě kouzlem. Ale dál se nedostal, můj věrný hlídač Sath ho zahnal na útěk. Jenže vzkřísit mne nedokázal. Je to jen zvíře. Musela jsem tam ležet a spát. A čekat, než ten můj protivník zemře. Jen jeho smrt mohla zlomit zakletí. A to se zřejmě stalo, protože jsem zase tady. Jo, nemáš něco k snědku? Dvacet let jsem neměla nic v ústech.“

„ Ne, nemám nic k jídlu!“ – zařval Conan a bezmocně zalomcoval neviditelnými pouty. Ženu to nijak nezaujalo a začala se mu drze prohrabávat v sedlových brašnách. Najednou vykřikla. Conan se na ni podíval. Držela Muscalovu ruku a nevěřičně na ni hleděla.

„ To...to je Muscalova ruka!“

„ Je! Co má být?“

„ Kdes ji vzal?“

„ Usekl jsem mu ji. A ani to nebylo tak těžké. Stačil dobrý meč. Proč se ptáš, ty čubko?“

„ Muscal byl ten co mně zaklel! A teď je mrtev. Tys ho zabil!“

„ Když jsem ho viděl naposled, ještě žil. Možná zemřel na následky zranění.“

„ To je jedno! Jak ses k němu dostal? To se snad ještě nikomu nepodařilo.“

„ Velice jednoduše – nechal jsem se schválně zajmout a zavřít. A pak, když si ten starý náfuka myslel, že mě má pevně v rukou, jsem si otevřel svou celu. U shadizarských zlodějů se člověk naučí mnoho užitečného. Našel jsem ho a udělal to, za co mě platí.“

„ Kdo a proč?“

„ Brythunský kníže Gundred. Muscal unesl jeho dceru a obětoval ji při jakémsi magickém obřadu. Ale zjevně se mu nepovedl, protože ta dívka, ačkoli jí bylo jen patnáct let už nebyla pannou. Kníže mě najal, abych ji pomstil.“

„ Netuším kdo je kníže Gundred, ale zato vím, že tudy se do Brythunie nejede.“

„ To já vím také. Ale Muscalovi pomocníci mi odřízli únikovou cestu. Neměl jsem jinou možnost, než se vydat tudy. Tam, za těmi kopci je už Asgard. Vydali se sice za mnou, ale dávno to museli vzdát. Žádný Hyperboreánc nesnese tolik chladu jako Cimmeřan.“

Žena na to neřekla nic, jen vrátila uťatou pravici mrtvého čaroděje do sedlové brašny. Popošla k mrtvole obřího vlka, pohladila ho po zádech a pak se náhle otočila ke Conanovi.

„ Tak dobrá, barbare! Původně jsem zamýšlela, že tě tady nechám tak jak si. Do večera by byl z tebe jen rampouch. Ale rozmyslela jsem si to. Za to, že jsi zabil Muscala tě nechám žít. Zatím! Konec konců, si ještě tak mladý. A tak hloupý!“ – s tím luskla prsty a Conanovi se okamžitě ulevilo. Tlak přestal a najednou měl ruce i hrud' volné. Hluboce se nadechl a několikrát prohnul paže, aby se mu rozproudila krev. – „ A teď nasedni na svého koně a jed' tak rychle jak to půjde. Mohla bych si to totiž rozmyslet.“

Conan se nedal dvakrát pobízet. Vysedl na hřebce, otočil ho rychle vyrazil na západ. Asi po sta sáhách se na okamžik zastavil a otočil, ale to co uviděl jej donutilo k tomu, aby zase rychle pokračoval. Viděl, jak obří černý vlk vstává ze sněhu, živ a zdrav. Po ráně na krku, kterou mu udělal sekyrou nebylo ani památky...

Louhi hleděla za ujíždějícím jezdcem a v mysli měla nesmírnou zlost. Ale ona ani jinak přemýšlet nedokázala.

„ Tak jo, barbare! Jen si jdi!“ – zašeptala. – „ Ale buď si jist, že my dva se ještě setkáme. Ještě jsem s tebou neskončila!“ – s tím se otočila a vydala se směrem k jeskyni. Vlk ji poslušně následoval.

K O N E C

Terry Pratchett a jeho hrdinovia

(mesiac september v SFK ORION)

Už dávno nemal Jožko Hučka šancu ukázať svoje vedomosti a schopnosti ako prednášateľ. Koniec koncov musí do NZ dochádzať a jeho prítomnosť na klubových stretnutiach je skôr epizodická ako pravidelná. Je však veľkým priaznivcom kníh britského spisovateľa Terryho Pratchetta a preto sa rozhodol, že nám ho v klube predstaví podrobnejšie, pretože nie každý z nás TP číta, resp. nie každý má možnosť dostať sa k jeho knihám. Tých už vyšli desiatky, hlavne v Česku, kde je ich hlavným prekladateľom famózný Honza Kantůrek. Nakoniec to dopadlo tak, že sa o tému podelil s Evkou Sekovou, ktorá britského humoristu tiež obdivuje.

10.9.2010 som mal úvodnú prednášku o diele anglického spisovateľa Terryho Pratcheta ešte nie k jeho nosnej téme *Úžasná zeměplocha*, ale k trilógii o Nomoch. Ústrednou témou tejto trilógie sú Nomovia (malý cca 10 cm vysokí ľudkovia, ktorých život plynie 10 x rýchlejšie ako ľudský), ich život, zmýšľanie a existovanie vo svete ľudí. Ich „malé“ „veľké“ starosti a radosti, ktoré ich sprevádzajú životom.

Nomovia sa na zem dostali kozmickou loďou počas svojich výprav vesmírom a na zemi zostali preto, že sa im akosi neplánovane pri pristáti pokazil ich vesmírny modul. Nakoľko urobili jednu triviálnu chybu a na výlet na zem išli všetci z lode, tak ich nemal kto zachrániť. Uplynuli tisíce rokov a Nomovia sa rozptýlili po celej zemi a pozabúdali odkiaľ prišli.

Jedna skupina Nomov si po generácie predávala palubný počítač ako najväčšiu vzácnosť, aj keď tiež zabudli, načo vlastne je a volali ju jednoducho „vec“. Táto skupina žila „vonku“ a vplyvom industrializácie sa im zhoršili životné podmienky natoľko, že vymierali. Posledný zvyšok prestarnutých Nomov a dvoch mladých sa pokúsil nájsť nejaké nové miesto pre život a cestou natrafili na „vnútorných“ Nomov žijúcich v obchodnom dome.

Títo vnútorní za tie roky pohodlného života v dostatku všetkého však celkom zabudli ako vyzerá vonkajšok a mali veľký problém predstaviť si oblohu – ako priestor bez plafóna. A aby toto spolunažívanie vonkajších a vnútorných nebolo moc jednoduché, tak sa ich útočisko malo za krátku dobu zbúrať a mali zostať bez strechy nad hlavou.

V prítomnosti elektrickej energie ožila „vec“ (palubný počítač lode starých Nomov) a začala ich pozvoľna usmerňovať, čo by tak asi mohli robiť. Mladý lovec z vonkajších sa stal novým vodcom, ku ktorému sa upierali oči všetkých a očakávali od neho vodcovstvo.

Pre zložitú povahu Nomov to ale vôbec, ale vôbec nemal jednoduché, ale naučil sa ako sa vyrovnáť s nemožným. Znamená to nemožné rozdeliť na niekoľko hrozne ťažkých úloh a každú z nich na skupiny náročných úloh, tie zas na zložité a tie zas na v podstate jednoduché.

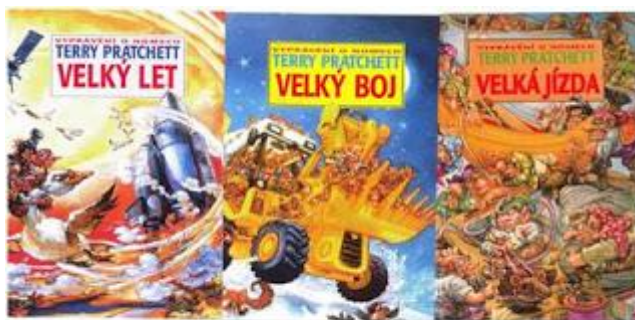
Nastal vír udalostí. Nomovia sa začali učiť čítať, aj ženy (i keď im to neprospeje) a pripravovali sa ukradnúť nákladník, aby sa mohli všetci premiestniť niekam. Pomocou pák a povrazov dokázali manipulovať s volantom, pedálmi a riadiacou pákou. Počas svojho útoku z obchodníka ho v podstate zdemoloval a usadili sa na novom mieste v kameňolome.

Tu sa rozvíja druhý príbeh boja o nové miesto pre život s ľuďmi, ktorí chcú tento kameňolom znovu otvoriť a ťažiť kameň a Nomami, ktorí chceli len v klude žiť. Tretí príbeh je o tom, ako sa malá skupina troch Nomov pokúsi dostať na nebesia „vec“ a aby nadviazali kontakt so svojou materskou loďou (pre netrpezlivých – podarí sa im to).

Vo všetkých troch dieloch v celom príbehu je jemná irónia na život, charakter a povahu ľudí v podobenstve Nomov a ich zvláštny uhol pohľadu, filozofia a životné postoje.

Túto trilógiu odporúčam na čítanie, ako aj celé dielo Terryho Pratcheta.

Jozef Hučka

Keď som súhlasila s Jožom, že si spolu zoberieme na september prezentáciu témy o knižkách a hrdinoch napísaných v súčasnej dobe obľúbeným autorom Terryom Pratchettom, netušila som do akého stromu som zaťala svoju sekeru. Podujala som sa, že sa pokúsím priblížiť príbehy o Zemeploche. A tak som začala zbierať podklady, obrázky, hľadať zaujímavé úryvky v knihách. Našťastie som našla aj pár zaujímavých stránok na internete, ktoré sa špecializujú na túto tému. Postupne pribúdali obrázky, komentáre, zrodila sa prezentácia a ja som zistila, že je ťažké si vybrať z takého množstva postáv, miest a príbehov, veď len doteraz vydaných kníh o vymyslenom svete zvanom Zemeplocha (slovenský preklad

Plochozem) je 36, a to nepočítam ostatné doplnujúce knihy a mapy. O čo vlastne ide, o aký fenomén? (Táto otázka je cielená na tých, ktorí ešte o Zemeploche nepočuli).

Predstavte si plochý kotúč Zeme s moriami a kontinentmi, ktorého celá ľarcha spočíva na chrbtoch štyroch obrovských slonov, ktorí stoja na pancieri obrovskej korytnačky dlhej 16 000 tisíc kilometrov menom [A'Tuin](#), ktorá patrí k fiktívnemu druhu *Chelys galactica* a ktorá pozvoľna pláva vesmírom. Tento svet je výnimočný ešte tým, že v ňom neplatia prírodné zákony, ale funguje vďaka mágií.

**Vedci vypočítali, že pravdepodobnosť existencie niečoho tak výnimočne nezmyselného akou je Zemeplocha je zhruba niekoľko miliónov ku jednej. Ale mágovia spočítali, že pri pravdepodobnosti, že sa nejaká vec môže prihodiť s pravdepodobnosťou milión ku jednej sa prihodí pravidelne deväťkrát z desiatich prípadoch. (úryvok z knihy Mort).*

Ale čím ma oslovili príbehy zo Zemeplochy? Tým, že ide podľa mňa o veľmi zaujímavovo nastavené zrkadlo na nás ľudí, udalosti resp. javy prerozprávané originálnymi príbehmi s príchutou humoru dokonca v niektorých momentoch až grotesky. Mnohé z postáv sa zapísali do kolektívnej pamäti čitateľov na celom svete a stali sa takými známymi akými sú napr. Gandalf, Frodo alebo Conan.

Prvú knihu Terry Prachett vydal v roku 1983 pod názvom „The Color of Magic“. Ja som sa zoznámila s príbehmi zo Zemeplochy prostredníctvom knižiek vychádzajúcich v nakladateľstve Talpress (ČR) a s prekladom Jána Kantúrka, prvá kniha vyšla v roku 1993 pod názvom „Barva kouzel“. Tých čo neoslovil český preklad resp. sa o Zemeploche dozvedeli teraz, tak môžu postupne čítať knižky so slovenským prekladom – autor Vladislav Gális, prvá kniha vyšla v roku 2003 pod názvom „Farba mágie“.

Každá kniha má svoj originálny príbeh, ktoré nenadväzujú na seba, s množstvom postáv. A predsa je niekoľko postáv, ktoré sa objavia viackrát, raz hrajú hlavnú úlohu, inokedy sa len tak mihnú vo vedľajších udalostiach. Sú to napr. profesori Neviditeľnej univerzity na čele s arcikancelárom Vzoromilom Výsmeškom, neschopný mág Mrakoplaš, Mestská hliadka mesta Ankh-Morpork (najväčšie mesto na Zemeploche) na čele s kapitánom Samuelom Elánusom, vládca tohto mesta – lord Vetinari, Barbar Cohen, čarodejky Esme Zlopočasná, starénka Gyta Oggová, Magráta Česneková a z nesmrteľných postáv je mne najsympatickejšia SMRŤ (vystupuje ako osoba, ktorá o sebe hovorí, že je nesmrteľná antropomorfná personifikácia).

Pre tých, čo neradi čítajú, je tu filmové spracovanie niektorých príbehov. Ak dobre počítam, doteraz sú sfilmované štyri príbehy (animácie nepočítam). V našom klube sme mali možnosť si pozrieť film „The Color of Magic“.

Svet Zemeplochy má svoj tím fanúšikov na celom svete, zanecháva svoje stopy u čitateľov už viac ako dvadsať rokov. Tomuto literárnemu fenoménu vzdala hold aj kráľovná Alžbete II., ktorá udelila Terryemu Prachettovi v roku 2008 za zásluhy v literatúre Rad britského impéria a pasovala ho za rytiera, teda môže používať titul Sir.

Poslednou čerstvou správou je, že Terry Pratchett získal World Fantasy Award 2010 (október 2010) za celoživotné dielo. Gratulujeme!

Ak Vás môj článok inšpiruje a rozhodnete sa prečítať aspoň jednu knižku o Zemeploche, dúfam, že pri čítaní sa pobavíte a s úsmevom sa pozriete na svet okolo seba.

Veselé čítanie prajem..... fany eva

P.S. A celkom posledná správa je, že vychádza nová knižka s príbehom zo Zemeplochy s názvom „Nevidaní Akademikové“ (ČR, Talpress, október 2010).. vraj je o futbale a teraz musia mágovia Neviditeľnej univerzity zvíťaziť vo futbalovom zápase bez použitia mágie J

No a aby tej Zemeplochy nebolo málo, tretí večer sme si pozreli z DVD film, natočený podľa knihy Farba mágie. Napodiv ho vysielala TV Markíza, hoci len v skrátenej verzii – pôvodná mala 190 minút. Bola to riadna sranda a hoci sa nejednalo o nejakú špičkovú natočenú vec, tvorcovia celkom slušne vystihli atmosféru, ktorá je v Pratchettových knihách taká dôležitá. Koniec koncov, Terry Pratchett nielenže spolupracoval na scenári ale dokonca si vo filme aj sám zahral.

FARBA MÁGIE (Color of Magic), USA, 2008, 190 min., réžia Vadim Jean, hl.úl.: Christopher Lee, David Jason, Sean Astin, Jeremy Irons, Tim Curry a... Terry Pratchett.

ISTROCON 2010

Bolo fajn, ale stačilo! - povedal som si, keď som opúšťal budovu Istropolisu oveľa skôr, ako som pôvodne plánoval. Inak povedané, môj pobyt na tohtoročnom Istrocone bol pomerne krátky, takže aj táto reportáž bude dosť krátka.

Evka Seková aj Jožko Hučka tento rok účasť zasa vzdali, tak sme tam farby ORIONu hájili len traja - Števo Konkol, Tamarka Šašková a ja. Ale iba Števo ako jediný z nás mal aj prednášku. Ja som sa tento rok do programu nedostal - nikto ma neoslovil s ponukou vystúpiť a ja sa vnucovať nezvyknem. Možno o rok si niečo pripravím, vlašajšia prednáška o špionážnych satelitoch celkom zaujala.

Cesta do BA nám so Števom ubehla celkom v pohode. Na hlavnej stanici nás čakal pán Svítok a spoločne sme sa presunuli električkou do Istropolisu. Hneď na privítanie bola sranda - SBS-kár pri dverách si myslel, že hľadáme referendovú miestnosť a chcel nás poslať do tých vedľajších (neboli sme jediní). Keďže však už bolo chvíľu po desiatej, rady na registráciu neboli.

Istropolis už pomerne dobre poznám, orientácia bola rýchla, až na to, že oproti minulému roku sa niektoré salóny presťahovali. Úplne chýbal Fantázia Salón, zato pribudla veľká čajovňa. Scifi Salón bol úplne inde ako vlani, ale čo sa v ňom dialo netuším, pretože nebolo v ľudských silách sa doň dostať - tí mladí tam snáď museli aj spať.

A tak sa našim hlavným pôsobiskom stal Fantasy Salón, do ktorého sa ešte dostať dalo. Ono niekedy na IC platí, že ak sa ti podarí niekde zohnať miesto na sedenie, tak už ho nesmieš opustiť, lebo potom ho už nedostaneš. Takže sme sa so Števom a pánom Svítkom usadili a sedeli tam dlho...

Prvou prednáškou bolo vystúpenie mladíka menom Zrudi Šelinga. Prednášal čosi o hrách typu Warhammer, ale veľa som mu nerozumel. Warhammer je odo mňa veľmi ďaleko. Po ňom sa dostala k slovu a k PC Elendilka a hodinu nás bavila prednáškou Hudba v Harrym Potterovi a Harry Potter v hudbe. Rozoberala nie len hudbu z filmov, ale púšťala nám aj všelijaké amatérske videá. HP sa dostal už hádam všade - urobili o ňom rôzne paródie, muzikál ba dokonca aj raperský battle. Miestami sme revali od smiechu. Ale vcelku hodnotím jej vystúpenie na jednotku - skvele som sa bavil, aj keď som sa na plátno pozeral dosť z boku a nie všetkému som rozumel.

Po Elendilke si sadol za stôl Števo Konkol a začal svoju prednášku na tému Teizmus vs. ateizmus. Niečo podobné mal aj u nás v klube pred pár rokmi, ale vtedy to mal na dve večerné posedenia. Tu sa musel zmestiť do jednej hodiny aj s diskusiou. Takže sama prednáška trvala len asi 15 minút, zvyšok sa debatovalo a miestami až hádalo. Jeho názory vyvolali parádnu reakciu prítomných, samozrejme že sa vytvorili dva tábory s rozdielnymi názormi. Asi najzdatnejšie Števovi kontrovala Anetka Čižmáriková, inak tiež blogerka známa pod prezývkou Riddick. Ale nebola

jediná a pre objektivitu treba napísať aj to, že niektoré otázky priviedli Števa do rozpakov - dosť často musel použiť slovko NEVIEM. Hoci na druhej strane to nie je hanba priznať si, že niečo neviem. Každopádne zaujal (Fantasy Salón by musel byť dvakrát väčší aby sa doň zmestili všetci čo chceli) a po prednáške si ho odchytil a vyspovedal nejaký novinár.

A to bolo vlastne z mojej strany všetko. Nijakú ďalšiu akciu som už nezažil. Hodnú chvíľu som potom blúdil po všetkých poschodiach, ale moja úporná, až zúfalá snaha nájsť Zdena Zachodila bola márna (prítom som vedel, že tam niekde určite má byť - chcel som mu vyplatiť členské a ubytovné na Fénixcon), takže som to nakoniec vzdal. Našiel som síce Ivana Aľakšu pohodlne rozvaleného na veľkom vankúši, pár slov som prehodil s Marvinom a Palkom Martinickým, ale nikoho ďalšieho zo známych som už nestretol. Rozlúčil som sa teda so Števom aj s Tamarkou a vypadol na vlak. Domov som sa síce trochu previezol cez Šurany, ale už o 15.50 som rajzoval vonku s naším psíkom.

Priznám sa, neviem prečo, ale tento rok sa mi na IC akosi nepáčilo. Čosi ma tam rušilo, prosto som si nevedel vychutnať jeho atmosféru. Oproti vlaňajšku sa čosi zmenilo. Boli tam síce presne také isté davy ľudí, ale možno tam len neboli tí, ktorých som si prial stretnúť. O to viac sa teda teším na Fénixcon - tam tí ľudia určite budú.

Andy

U.F.O. – nové poznatky

(mesiac október v SFK ORION)

S tradičnou októbrovou témou, ktorú tradične lektoruje (alebo sa o to aspoň snaží) Štefi Procházka boli aj tento rok tradičné problémy, vyplývajúce zo Štefiho pracovnej zaneprázdnenosti. Netradičné problémy zas boli v tom, že práve v čase jeho plánovaného vystúpenia bola knižnica v stave perestrojky kúrenia a teda nefunkčná a museli sme to všelijako plátať. Neprisiel k tomu ani fakt, že jeden piatok v októbri som bol na exkurzii v Prahe a klub sa nekonal.

Na prvý klub prišiel Štefi dosť neskoro. Ale predsa len prišiel. Čas jeho neprítomnosti sme trávili pozeraním záberov z Youtube.com. Stačilo zadať heslo UFO a mohli sme si vyberať. Ale pre mobjektivitu treba povedať aj to, že väčšina záberov bola dosť neurčitá a skutočne sa dalo len veľmi ťažko povedať – je to neznámy lietajúci predmet bez ohľadu na pôvod. Mnohé zábery boli skôr atmosférické javy a anomálie než nejaké lietajúce taniere. Ale mnohé zas vyzerali jednoznačne ako mystifikácie a podvody – napr. kus plechu zavesený na udlci a hojdajúci sa pred kamerou.

Potom prišiel Štefi a vzal si slovo. Prečítal nám článok o údajnom objave na odvrátenej strane Mesiaca. Vraj tam ktosi objavil a odfotografoval tri kilometre dlhú kozmickú loď mimozemšťanov, ktorá tam leží už tri miliardy rokov (!! – ozaj, neviete náhodou niekto, ako dlho existuje náš Mesiac??). Napriek tomu je tá loď vo veľmi dobrom stave, akurát nevie odletieť. Ba dokonca v nej objavili (netuším kto) aj telo, či presnejšie múmiu jednej členky posádky lode (júúúj, 3 mld rokov stará múmia a stále sa nerozpadla!!!). Ide o humanoidnú bytosť, akurát nie je jasné, ako objavitelia dokázali identifikovať, že je to osoba ženského pohlavia. Samotné zábery lode boli tiež pomerne diskutabilné – vyzerali ako vydarené fotomontáže.

Potom sa Štefi rozpravil o ďalších odtajnených materiáloch o UFO v Rusku resp. bývalom ZSSR. Nemuselo sa však apriórne jednať o nejaké cudzie kozmické lode. Mohlo ísť aj o pozemské stroje – koniec koncov tajné lietadlá sa vyvíjali aj v bývalom sojúze a vyvíjajú sa stále. Povestná AREA 51 nie je jediná na svete, je zrejme že ju majú aj naši východní slovanskí bratia. Nikto však zatiaľ presnejšie neurčil jej polohu. Možno je niekde pod Moskvou, možno za Bajkalom. Bolo to zaujímavé a veľmi dobre sme sa pritom bavili.

Druhýkrát sme sa stretli o vyše dva týždne, keď už bola knižnica znovu funkčná. Štefi však už vopred zavolať, že tentoraz nepríde vôbec, lebo je na ceste. Zachránil to Janči Czuczor, ktorý sa hneď ponúkol, že donesie dve DVD s dokumentami o Tunguzskej záhade. Zámerne som nepoužil slovo meteorit, pretože nie je ani zďaleka isté, že to meteorit bol. Filmy, mimochodom dosť si navzájom protirečiacie, totiž ponúkli hneď niekoľko možností na vysvetlenie tohto úkazu.

Za zmienku stoja dve. Prvá je tá, že sa v skutočnosti jednalo o výbuch sopky. Je skutočnosťou, že práve v mieste, kde k udalosti došlo sa nachádzala prasopka, ktorej kráter je dodnes zreteľný. Aj takéto prastaré vulkány, obvykle považované za dávno vyhasnuté môžu raz za čas nabrat' na sile a znovu explodovať.

Druhou, v poslednej dobe veľmi diskutovanou je podiel amerického vynálezcu chorvátskeho pôvodu Nikolu Teslu. Práve v tom čase totiž Tesla intenzívne experimentoval s prenosom elektrickej energie vzduchom bez káblov. Na newyorskom ostrove Long Island mal postavenú skúšobnú vežu, z ktorej vystreľoval do priestoru obrovské kvantá energie. Nie je však celkom jasné, ako sa jeden taký zväzok energie dostal tisíce kilometrov ďaleko, či sa mu to len vymklo spod kontroly a išlo o nešťastnú nehodu, alebo či išlo o cielený pokus, úlohou ktorého bolo ukázať, že zariadenie na Long Islande sa dá použiť aj ako zbraň s veľkým dosahom a nesmiernou ničivou silou.

Samozrejme, že sa preberali aj ďalšie možnosti – od skutočného meteoritu, jadra kométy, mikroskopickej čiernej diery, až po haváriu či naopak štart mimozemskej kozmickej lode. Bola to fajn debata, škoda že ju pokazil príchod Tibora Hajtmána z Hurbanova, ktorý začal tárať svoje nezmysly. Tak sme to radšej rýchlo ukončili, aby náhodou niekto neukončil jeho život.

Nové teórie všetkého

(mesiac november v SFK ORION)

Na tomto mieste mal byť článok Miloša Vojteka o jeho prednáškach na horeuvedenú tému. Sám však nijaký nedodal a nikto iný si netrúfol písať o tak komplikovanej veci, akou je teória Všetkého.

Teória všetkého alebo jednotná teória poľa je hypotetická [teória](#), ktorá by zjednotila fyzikálny pohľad na [makro-](#) a [mikrosvet](#).

Vychádza z predpokladu, že vesmír je možné pochopiť na základe jednotného fyzikálneho prístupu.

Ako prvý na jednotnej teórii poľa pracoval [Albert Einstein](#), ale neúspešne.

Teória všetkého by sa mala dosiahnuť zlučením [kvantovej mechaniky](#) a [všeobecnej teórie relativity](#), alebo by sme sa k nej takto mali aspoň priblížiť. Preto sú nádeje vkladané hlavne do teórie kvantovej gravitácie a súvisiacej M-teórie ([teória superstrún](#) a [teória p-brán](#)). Ako vraví známy a významný súčasný fyzik [Stephen Hawking](#), ktorý na Teórii všetkého pracuje už desaťročia, „Teória všetkého by mala pomocou jednotných zákonov popisovať správanie subatomárnych častíc i kóp galaxií. – toto je jediné, čo sa mi podarilo stiahnuť z Wikipédie. Sorry!

Novembrový film nemal síce s kvantovou teóriou nič spoločné, ale nebolo to ani žiadne béčko. NEXT – v hlavnej úlohe s Nicolasom Cageom natočený podľa poviedky klasika svetovej sci-fi P.K.Dicka. Ani režisér filmu Lee Tamahori nie je nijaký amatér, natočil také pecky ako Blade Runner alebo Minority report.

Cris má schopnosť vidieť budúcnosť a ovplyvňovať ju. So svojím nadaním môže teraz odvrátiť nebezpečenstvo, ktoré hrozí celému svetu – teroristi sa zmocnili jadrovej zbrane a chcú ju nechať vybuchnúť, čo by mohlo spôsobiť rozpútanie svetovej vojny. Osud mu však pripravil ťažkú skúšku...

NEXT, USA, 2007, 92 min., rež. Lee Tamahori, hl.úl.: Nicolas Cage, Julianne Moore, Jessica Biel, Peter Falk,... ****

Kozmodróm 2010

Zúčastniť sa na tejto akcii som sa rozhodol už na Istrocone. Povedal som si, že treba vyskúšať aj niečo nové, aj keď som si bol od začiatku vedomý, že tam asi budem najstarší účastník. A môj predpoklad sa naplnil. 90% účastníkov pokojne mohli byť moje deti. Starších fanov tam bolo ozaj málo. Ale napodiv ma tie decká nevyhnali do hrobu ani do domova dôchodcov.

Cesta do BA bola fajn. Na stanici v NZ som natrafil na kamaráta-spisovateľa Vlada Ballu a jeho milú priateľku Paulu, ktorí cestovali do Prahy a v družnej debate na umelecké témy mi cesta do BA ubehla ako nič. Počkal som si na električku, vystúpil za starým ND a uličkami sa dostal na Jakubovo námestie, kde som našiel Štúdio 12. Je to také malé, milé divadielko pre malé javiskové formy s hľadiskom pre cca 60-70 divákov.

Dnu ma pustili za skutočne symbolické 3,-Eurá a k tomu som ešte dostal aj knihu Nekromancer. Na veľké spoznávanie nebol čas, prednášky začínali veľmi presne. Sotva som sa usadil začala prvá. Evka Šimková hovorila o československých scifi filmoch natočených v rokoch 1960 - 1989. Dobro sa to počúvalo aj pozeralo (ukážky), pretože skoro všetky som poznal. Až na jeden - hororový poviedkový film Pražské noc z roku 1967. Niektoré z nich sa stali kultami - napr. Ikarie XB-1 alebo Akce Bororo, iné zas mali úspech aj v zahraničí, napr. Cesta do praveku.

Po nej sa pred divákov postavila Linda Šimeková, čerstvá absolventka štúdia etnológie, ktorá zamerala svoje záverečné práce práve na scifi. Vysvetľovala čo je to vlastne scifi, ako vznikla a čo všetko k nej patrí. Spomínala knihy Dušana Slobodníka a Ondreja Herca. A potom zrazu padlo slovo fandom! A pretože na jej otázku o jeho vzniku a histórii nevedel nikto z mladých odpovedať, bez váhania som sa ujal slova ja. Moje slová o scifi kluboch, ich činnosti, vydávaní fanzinov či prvých stretnutiach celkom zaujali, pretože Linda reagovala ďalšími otázkami, hlavne ju zaujímal Istrocon a jeho začiatky. A keďže som sa zúčastnil doteraz všetkých IC, ktoré sa oficiálne conali, mal som o čom hovoriť.

Téma ďalšej prednášky bola typicky ženská - móda! Konkrétne móda a jej premeny v scifi filmoch. Robila ju Blažena Jančová a musela sa skutočne prehrýzť cez desiatky, ak nie stovky ukážok z filmov aby nám predviedla, do čoho všetkého boli režiséri a kostyméri schopní natiahnúť chudákov hercov.

Okolo 11.30 som si odskočil do mesta na obed ale ešte som stihol záver prednášky Michala Hrušku o amerických raketoplánoch (možno aj ruských) a o tom, čo bude po nich. Raketoplány totiž končia, svoju úlohu splnili a vývoj ide ďalej.

No a potom sa slova ujala hlavná šéfkka KZ2010 Mirka "Elendilka" Klempová a predstavila seba a svoju partiu - občianske združenie SCIFI GUIDE. Nejde však o klasický klub, ale o spolok mladých ľudí, ktorý má pôsobnosť a členov na celom Slovensku. Zaregistrovali sa v roku 2009 a v tom istom roku aj zorganizovali prvý Kozmodróm. Nakoniec Mirka zavolala na pódium Katku „Crankie“ Bajzиковú, ktorá medzičasom dorazila a spoločne slávnostne oznámili znovuzrodenie Slavconu - bude sa conať začiatkom apríla 2011 - čo vyvolalo búрку nadšenia v hľadisku. Potom sme si ešte urobili veľkú hromadnú fotku, krájala sa torta, ale nechcelo sa mi stáť v rade, tak som vyšiel na chodbu a tam som hodil reč s Anetkou "Riddick" Čizmárikovou. V podstate sme zvyšok conu strávili spolu.

Zrejme ani ona veľa z prítomných nepoznala, zo starších fanov tam okrem mňa boli iba manželia Stožickí a Martin Králik.

Parádnou jazdu sme zažili pri prednáške o scifi seriáloch, ktorá začala po skončení masovej konzumácie torty. Dozvedeli sme sa všetko od zrodu scifi seriálov v 20.-tych rokoch 20. storočia, cez Bucka Rogersa, cez Dr. Who, Star Trek, Babylon 5 až po Hrdinov. Prakticky kompletný prehľad seriálov USA, VB a Južnej Afriky. Dievčina, inak veľmi milá a sympatická, ktorá ju robila bola podpísaná ako "namuras" - jej skutočné meno sa mi nepodarilo zistiť. Mala nádherne podrezaný jazýček a skvele sme sa pri jej trefných hláškach bavili. Malo to úžasný drive! Bomba! Jednoznačne najlepšia prednáška na KZ2010!

Po nej nastúpil Martin Králik a porozprával nám o tom, ako myšlienky hnutia punk zasiahli do scifi literatúry. Vznikol celý rad subžánrov s príponou -punk, z ktorých asi najznámejší a najrozšírenejší bol cyberpunk, zobrazujúci rebelujúceho človeka žijúceho v odcudzenom, pretechnizovanom svete budúcnosti. Jeho zakladateľ William Gibson dostal za svoje diela obe najväčšie scifistické ceny - Huga a Nebulu, a to dokonca dva roky po sebe. Jeho kniha Neuromancer sa stala kultom. Na cyberpunk potom nadviazali ďalšie - steampunk, splatterpunk alebo aj česká špecialita zvaná pivopunk.

Posledná prednáška, ktorú som prežil sa špeciálne venovala seriálu Dr. Who. Robili ju spoločne dvaja mladí chalani - Jan Harásek a Maťo Laš. Dr. Who je v Anglicku kde vznikol skutočným kultom. Pritom je to najdlhšie existujúci a vysielaný scifi seriál na svete - s krátkou prestávkou beží na obrazovkách BBC nepretržite od roku 1963 (!!). Doteraz bolo

natočených 30 sérií a vyše 800 epizód. Takže chlapi mali o čom hovoriť. V hlavnej úlohe nesmrteľného Dr. Who sa vystriedalo 11 hercov (každý predstavuje jeho novú reinkarnáciu) a každý mal svojský štýl a humor. Ale to najdôležitejšie ostalo nezmenené - TARDIS! Modrá policajná búdka, ktorá je však v skutočnosti akosi kozmickou loďou, v ktorej Dr. Who cestuje v priestore a čase.

A to bola posledná akcia KZ2010, ktorú som zažil. Ak som sa chcel v rozumnom čase dostať domov, musel som sa pobrať na stanicu. Rozlúčil som sa so známymi a na Šafku som nasadol na električku. Trochu som sa však okašľal - vlak, na ktorý som sa chcel dostať totiž ide len v pracovných dňoch. Tak som zašiel do krčmy na pivo a počkal si na EC z Bohumína, ktoré na môj úžas išlo presne na čas.

Bolo to celé milé a priateľské. Bol som síce jednoznačne najstarším účastníkom KZ2010, ale napodiv som sa tak vôbec necítil. A ak dožijem, tak na rok tam zájdem znovu trochu omladnúť. Budem tým milým a šikovným deckám držať palčky, však ony sú budúcnosťou fandomu.

Do NZ som dorazil v pohode konštatujúc, že mám za sebou veľmi príjemný deň. A to som nemal! Zakríkol som to! Keď som vyšiel zo stanice a odomkol bicykel, zistil som, že mi nejaký hajzel ukradol blikače! No, nech sa nimi zadrhne! Andy

FÉNIXCON 2010 - ALEBO CHAOS NAD CHAOS

Píšem túto reportáž ešte s miernym bolením hlavy a zachrípnutým hrdlom, ale vcelku spokojný. Hoci ...nikto a nič nie je dokonalé. Hlavne ak sa do toho pridá CHAOS! Ale poďme od začiatku.

Z cesty na tohtoročný FXC som mal trochu obavy. Perinbabu asi niekto dobre pretiahol a ona sa od samej radosti tak rozsnežila, že to v piatok večer vyzeralo všelijako len nie dobre. Nakoniec som sa však predsa len rozhodol ísť, koniec koncov som to celé už mal zaplatené a nie som taký bohatý, aby som len tak nechal prepadnúť kopu peňazí. Vlaky v sobotu ráno našťastie jazdili, aj keď je pravda, že v tom mraze sa im moc nechcelo. Aj ten náš - netuším prečo - vo Vajnoroch povedal dosť, a nie a nie sa pohnúť ďalej. Nakoniec ho však asi niekto predsa len presvedčil a do Brna sme došli, aj keď o čosi neskôr ako sme mali.

V podchode pod brnenským nádražím som klasicky zablúdil (je vybudovaný dokonale chaoticky), ale nakoniec som sa dostal na správnu šalinku a aj do hotela. Prezentácia a ubytovanie boli absolútne nechaotické, o pár minút som už bol v papučiach a začal coniť.

Program sa rozbiehal pomaly, mnohí ešte len dospávali búrlivú piatkovú noc, takže miestnosti boli pomerne prázdne. V Kongresovej sále (KS) hŕstke poslucháčov prednášal Martin Macášek o likvidácii jadrových elektrární. Bolo to celkom zaujímavé, dozvedel som sa dosť nových vecí, akurát som nepochopil, ako to súvisí s chaosom. Práve naopak, likvidácia jadrových zariadení je veľmi premyslený proces.

Na chvíľu som zapadol do prezidentského salónika. Permanentne tam prebiehal workshop vedený Jiřinou Vorlovou a Honzom Macháčkom. Sekundovali im Pagi Holan, Martin Koutný alebo Michael Bronec. Rozoberali sa literárne súťaže, ich organizácia a chyby.

Dlho som sa tam však nezdržal, zapadol som do Zrkadlovej sály (ZS), kde mala prednášať Petra Neomillnerová. Tá však akosi nechodila. Tak som si zašiel na obed a popri tom som sa ako divák zúčastnil šermiarskej školy, ktorá sa rozložila v reštaurácii Bugatti. Bolo to celkom pekné, všetci to brali úplne vážne, ale samozrejme, že za hodinu sa z nikoho Conan nestane.

Dal som si obed a vrátil som sa do ZS. Petra sa nakoniec predsa len dostavila, trochu unavená a dehydrovaná, ale jej prednáška o bojovníkoch chaosu bola veľmi veselá a občas skutočne chaotická, pretože Petra ju často dopĺňovala trefnými hláškami so silne sexuálnym podtextom. Napr. Sauron samotný nijako zvlášť príťažlivý nie je, ale jeho veža Barad-Dúr pripomína falický symbol a škrti sú sexy. Typickí klad'asi ako Aragorn či Legolas nestoja ako chlapi za nič.

Ku koncu prednášky sa sála prakticky kompletne zaplnila, čo bol jasný znak toho, že nasledovať bude Honza Kantůrek. Samozrejme, ako inak, venoval sa Zemeploche, tentoraz prejavom chaosu. Našiel niekoľko schopných pasáží, v ktorých najviac dominoval barbar Cohen.

Po niečo vyše polhodine však už bol vzduch v ZS taký ťažký, že sa dal ledva dýchať, preto som sa presunul do KS, kde prednášala Lucia Droppová. Keďže tam sedelo len zopár ľudí (ťažko by dokázala konkurovať Kantůrkovi), vzduch tam bol oveľa lepší, akurát prednáške som príliš nerozumel. Bola akási divná, alebo mi aspoň tak pripadala. Možno preto, že som ju nepočúval od začiatku a nestihol som sa dostať do obrazu.

Zato na prednáške Františky Vrbenskej, ktorá nasledovala v ZS hneď po Kantůrkovi, som bol v obraze od úvodu. Neviem síce, ako súvisela s chaosom, ale bola zaujímavá, veselá a farebná. Týkala sa elfov, čo sú zjavne obľúbené magické bytosti mojej kolegyne knihovníčky. Má však na nich svojrázny pohľad - rozhodne ich neidealizuje, skôr naopak. Podľa nej sú to riadne potvory.

Po tejto prednáške som zapadol znovu do Bugatti, kde sa práve krstila kniha Dušana Fabiána. Až vtedy som prvý krát zaregistroval prítomnosť Mareka Godulu, šéfa všetkých poľských conanistov. Sedel pri stole s Jirkom Šebekom. Tak som si prisadol, zvitál sa s ním, ale hneď som aj na chvíľu odišiel - v izbe som mal pre neho balíček s niekoľkými desiatkami starých výtlačkov Nemedian News ešte z čias, keď som ho odoberal. Ochotne som ich všetky Marekovi daroval, a on mi za to daroval DVD so seriálom Zaklínač a nádhernú farebnú mapu Hyborského sveta. Ukázal nám aj svoj archív - obrovský fascikel so stovkami strán - každá je venovaná inému autorovi, a sú na nej záznamy o conanovských príbehoch, ktoré dotýčny autor napísal. Našiel som tam aj stránku nadpísanú mojím menom a pod ním zoznam všetkého, čo som o Conanovi napísal - samému sa mi nechcelo veriť, že toho bolo tak veľa. Samozrejme, že svoje stránky tam majú aj ostatní českí a slovenskí conanisti - napr. Jirko Šebek, Vašek Vágenknecht, Vlado Ríša etc.

No a potom si k nám prisadol Šaman, čím nastal historický okamih - prvý krát sa stretli šéfovia conanistov Poľska a Česko-Slovenska. Mali si čo povedať, teda hlavne Šaman mal čo povedať Marekovi. Ten sa len veľmi sporadicky dostal k slovu. Ale nad Marekovým fasciklom Šaman len otváral oči - on totiž má asi tak polovicu z toho, čo Marek. No a to už ani nehovorím o tej mape, ktorá je fakt vymakaná.

Bola to príjemná poldruha hodinka, ale musela skončiť. V KS sa chystal prednášať Leonard Medek, a toho si nenechávam ujst'. Ale ešte predtým som odchytil Láďu Kejvala, spoločníka Egona Čierneho vo vydavateľstve Poutník. Egon na FXC2010 neprišiel, znovu leží v nemocnici s prieduškami. Opýtal som sa ho, čo je s mojou druhou knihou a dozvedel som sa, že vydanie uviazlo na preklade. Robí ho totiž sám Láďa a nestíha. Dokonca vôbec

neprotestoval, keď som navrhol, že si ten preklad do češtiny urobím sám. Koniec koncov, posledné poviedky som už akosi automaticky písal po česky, takže problém by som nemal mať. Aspoň budem mať postarané o zábavu na dlhé zimné večery. Ale aj tak vyjde kniha až niekedy na budúci rok. Nepotešilo ma to, ale aspoň viem na čom som. Koniec koncov, nie som jediný. Večer na Althingu som hodil reč s Vaškom Vágenknechtom, ktorý má presne taký istý problém, a to ani nikto jeho knihu nemusí prekladať. Tiež nevie, kedy mu vyjde.

Leo Medek bol klasicky zábavný. Už len jeho výzor - dokonale kopírujúci anglického gentlemana 19. storočia (viz fotky) - vyvolával úsmevy. Hovoril o ostrovčekoch poriadku v chaose. Nie je ich veľa, ale sú o to zábavnejšie. Napr. akýsi úrad či archív, v ktorom sa uskladňujú písomnosti, ktoré nebude nikdy nikto hľadať. Alebo taký cintorín - to je vraj dokonalý ostrov pokoja a poriadku v okolitom chaose. Ale nie všetky. Také cintoríny v Indii sú plné kadejakých šmejdov a človek sa im radšej zďaleka vyhýba. Leo na to prišiel pri čítaní Démonových poviedok, skvelej zbierky, ktorú som ja čítal ešte ako chalan.

Než Leo skončil, odskočil som si na večeru a potom som sa do KS vrátil, aby som stihol obľúbenú prezentáciu Sašky Pavelkovej. Prišla s vynovenou frizúrou, ktorá jej fakt sekla a na USB mala osem ukážok z filmov - všetko ukážky chaosu! Niektoré boli fakt vychytené, napr. geniálna scéna voľby kráľovnej krásy na hasičskom bále z Formanovho filmu Hoří má panenko, alebo naháňačka za nevestou z Kosturicovej Čiernej mačky -bieleho kocúra. Aj prestrelka z nového filmu Kick As stála za to.

Opäť (ani neviem po koľký krát) som sa presunul do ZS, kde sa mali začať udeľovať ceny. Prvá mala byť fantasy show a pasovanie rytierov Rádu Fantasy, ale Šimon sa akosi nie a nie dostať. Vraj sa nevedel navliecť do kostýmu. Asi sa mu praním scvrkol! Ale nakoniec to dokázal a show sa mohla začať. Egona Čierneho zastupoval Lád'a Kejval. Bolo to klasické pasovanie, všetci dostali po pleci, medajlu a zborník z minulého ročníka. A najšikovnejší dostal aj meč. Poťazkal som si ho - chlapec mal čo niest' domov. Dúfam, že bol autom.

Potom sa udeľovala cena CONAN. tento rok ju dostal Juro Červenák za to množstvo conanovských románov, ktoré napísal a vydal, či už pod vlastným menom alebo pod rôznymi pseudonymami. Dostal od Šamana peknú sošku znázorňujúcu zaťatú päšť bojovníka.

Po dva roky sa z akýchsi neznámych príčin neudeľovala cena slovenského fandomu DRAK, hoci držiteľia boli známi. Tak sa to vybavilo na FXC. Dostali ho Katka "Crankie" Bajzíkova za organizovanie Slavconov. Keďže sa však do Brna nedostavila, prevzal ho za ňu Martin Králik. Druhého si potom osobne prevzal Robo "Win" Žitňan za usporiadanie Istroconov. Určite si ho plnou mierou zaslúžil. Je výborný organizátor, čo sa prejavilo aj v tom, že získal právo usporiadať PARCON 2012 v Bratislave. Bomba! Oboch dráčikov odovzdali Lulu a Šimon.

To už bolo asi tak 22:00 a zmáhala ma únava. Takmer som zaspával na stoličke. Zašiel som do izby a doprial som si oddych. Bolo príjemné hoci len na polhodinku zavrieť oči a poležať si v tichu. Mal som pred sebou ešte záver programu. Okolo 22.30 som vrátil do KS, kde s mala začať tombola. Samozrejme, bez Šamana nechcel Marvin začať, ale Zdeno sa kamsi stratil. A v chaose panujúcom okolo ho nikto nevedel nájsť. Po hodine sa už Marvin našťaval a chcel začať, ale ešte predtým sa musela urobiť súťaž masiek. Tento rok ich našťastie nebolo veľa, ani nie desať duší. Najväčšie vzrušenie priniesli do sály - Adam a Eva! V originálnych biblických kostýmoch! Skutočne s otvorenými očami a objektívmi fotoaparátov sme hľadeli na dvoch mladých, ktorí mali na sebe skutočne len tie (papierové) figové listy. Inak boli úplne nahí, ani len ponožky si nenechali.

Samozrejme, vyhrali súťaž párov (iste aj preto, lebo iný pár nesúťažil), súťaž jednotlivcov vyhrala akási Delírium, mladá kočka v divnom farebnom kostýme. Mne sa však oveľa viac páčila Lilith - tie jej upírske zúbky vyzerali bohovo sexy.

Potom sa konečne (aj bez Šamana) začala tombola. 55 cien našlo nového majiteľa, ja som však medzi nimi nebol. S piatimi lístkami som mal skutočne len hypotetickú šancu.

Althing Conan Society je už klasicky poslednou akciou FXC ale tento rok bol v rozpore s ústrednou témou conu pomerne dobre zorganizovaný. Aspoň zo začiatku. Šaman prišiel úplne načas, hoci aj bol už hodne *unavený*, začal schôdzku verných obdivovateľov Cimmerčana privítaním nových členov. Medzi nimi sa vynímal Marek Godula, ktorý sa rovno stal HMCS a vyslúžil si mohutný potlesk. Druhým bodom bola správa o činnosti KRABu - t.j. Klanu Ranařů A Bonvivánů. Chlapci sa rozhodli urobiť si poriadok v bordeli, ktorý mali v papieroch a preto zašli do bordelu v Dubí, kde našli veľmi schopné a sexy účtovníčky.

Šaman medzitým zas kamsi zmizol a - už sa viac neukázal! Takže zo sľubovaného vyhlásenia víťazov súťaže Ve stopách Conana zasa nič nebolo - presne ako vlani! Akosi prirodzeným riadením začal mierne chaotický mejdan, ale ten ma už až tak nezaujímal. Marek Godula sa rozlúčil a odišiel do svojho hotela, ušiel aj Jirko Šebek, tak som polhodinku poklábosil s Vaškom Vágenknechtom, dal kolovať fľašu dobre vychladeného Ballantinesu a o 1:30 som sa pobral na izbu. Vonku som stretol Lulu, hodili sme reč a na chvíľu sme ešte zašli do KS - whisky sa našťastie ešte neminula, tak sme si dali po pohárik. Jo, a konečne som zlegalizoval členstvo nášho klubu v slovenskom Fandome – dal som jej 4,- Eurá ako členské.

A to bolo na sobotu všetko. Zaľahol som a spal až do rána ako drevo. Dal som si sprchu, v reštaurácii som sa naraňajkoval - prisadol si ku mne Jirko Šebek a ešte pred odchodom sme pokecali. Na chodbe pred jedálňou sme stretli chalanov z KRABu - oni ani nešli spať! Sedeli tam celú noc. Oznamili mi, že môj Ballantines sa všetok vypil, ale ponúkli mi Grant's! No, už len to by mi chýbalo, hneď skoro z rána si dávať whisky!! Potreboval som sa domov dostať živý! S vďakou som ich pohostinnosť odmietol a o pol hodinku som už sedel v električke.

Rýchlik z Prahy išiel aj napriek snehovej kalamite úplne načas. Nebol ani plný. Do kupé si ku mne prisadol párik mladých ľudí. Vyzerali veľmi slušne a inteligentne. O to viac ma prekvapilo, keď sa ma, študujúc cestovný poriadok vlaku opýtali, či neviem, kde že je to ten Belehrad? Oni boli v tom, že na Ukrajine!!!

Takže, celkové hodnotenie FXC2010 - školským systémom asi tak -1 bez hviezdičky. Všetko by bolo v pohode, až na ten opäť zbrabaný Althing! Tak teraz neviem, či sa mi vôbec oplatí zapojiť sa do ďalšieho ročníka VsC. Koniec koncov, ani ho nemal kto vyhlásiť. A ocenenie víťazov sa asi bude robiť systémom ala komunizmus - raz za päťročnicu! Ale to nechám na Šamana, on je šéf... zatiaľ!

Ondro, Veľkoknieža novožamočké

NOVOCON 2010

Hmm, čo napísať o poslednom Novococne. Asi len toľko, že BOL! Dopadol tak, ako dopadol, sami sme si za to na vine. Asi už starneme a nechce sa nám vymýšľať nové veci. A možno sme aj unavení, takže sa nejako nevieme zabaviť, uvoľniť a odviazať. No skrátka, Novocon 2010 bol najkratší za celú históriu klubu. Spoločný prípitok, chvíľa voľnej ale miestami dosť tichej a viaznúcej zábavy a potom rozchod. Hádám to nabudúce bude lepšie. Alebo je to len moje zbožné želanie?

Andy

ORION 60 (2011-01-25)

SFK ORION

Knižnica A. Bernoláka,

Hlavné nám. 10,

940 35 NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč

Tel.: 035/6400237, 0903 126 993,

E-mail: ondrej.trepac@gmail.com